

ת"פ 41093/11/16 - מדינת ישראל נגד אליהו הררי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41093-11-16 מדינת ישראל נ' הררי
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה באמצעות משטרת ישראל - שולחת תביעות יהודה שי,
ע"י עו"ד אלה תורן
נ ג ד
אליהו הררי
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד כפיר דור

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מעבירת שיבוש הליכי משפט שיוחסה לו בכתב האישום אך מרשיע אותו בעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ועבירה של שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 21.08.15, הגיע עו"ד מרדכי טימסית (להלן: "המתלונן") למאפייה ביישוב בית אריה (להלן: "המאפייה") ופגש בנאשם, בעל תפקיד במועצה המקומית בית אריה. הנאשם החל לקלל את המתלונן, כינה אותו "בן זונה", "מניאק", ו"עו"ד של ישמעאלים". הנאשם התקרב אל המתלונן שחש מאוים, ולמרות הפצרותיו שהנאשם יתרחק ממנו, הנאשם המשיך והתקרב.

3. לאחר מכן, איים הנאשם על המתלונן באמרו "אני אעשה אותך נכה ברגל אחת", "אני אראה לך מה זה, אחרי יום כיפור", "אנחנו נראה לך". בהמשך, אמר המתלונן לנאשם כי הוא יתלונן עליו במשטרה, והנאשם ענה לו בתגובה כי "הוא שם זין עליו ועל המשטרה", וכי "ישב עליו גם 20 שנה".

4. ביום 23.08.15, הגיע הנאשם למר יוסף משיח, בעל המאפייה, שהיה נוכח באירוע האמור ואמר לו "תשכח מהכול, אני לא הייתי ולא דברתי ולא הייתי פה".

הנאשם כפר במיוחס לו.

5. בתשובה לאישום, ציין בא כוחו, כי בינו לבין המתלון קיימת היכרות רבת שנים, בשל כך שהמועצה המקומית פועלת במשך שנים כנגד המתלון לגביית חובות. בנסיבות אלו, נטען, המתלון וחבריו עשו יד אחת כדי לפגוע בנאשם, אותו רואה המתלון כמי שפועל יחד עם ראש המועצה הקודם, מר אבי נעים, להתנכל לו.

6. הנאשם הודה, כי נכח במאפיה במועד הנטען, וכי היו חילופי קללות בינו לבין המתלון. זאת, על רקע התנכלותו של המתלון לעובדי המועצה, המפנים אותו משטחים אליהם הוא פלש, ומנסים לגבות ממנו את החובות למועצה. לצד זאת, הוא הכחיש כי איים על המתלון, או כי אמר את המיוחס לו בכתב האישום, מלבד הקללות, אותן כאמור, אישר שאמר.

7. הנאשם גם כפר בעבירת שיבוש הליכי משפט שיוחסה לו ושלל כי אמר למר משיח את הדברים שנטען שאמר.

המסכת הראייתית

8. המאשימה הצטיידה עם עדויותיהם של המתלון, מר משיח, ראש המועצה הנוכחי (שנכנס לתפקידו רק לאחרונה) מר יהודה אלבוים שהסיע את המתלון לאחר האירוע לתחנת המשטרה להגיש תלונה, והשוטרת הילה מיארה שהייתה אחת החוקרות בתיק.

9. המתלון, ציין בעדותו כי הוא מתגורר בבית אריה משנת 1992. היכרותו עם הנאשם היא כמו כל תושב אחר ביישוב. הוא היה אומר לו "שלום" ברחוב, והוא פנה אליו מספר פעמים מתוקף תפקידו של הנאשם כמנהל אגף אחזקה במועצה. המתלון סיפר כי הוא עובד כעורך דין, וימים ספורים לפני האירוע פנה אליו מכר פלשתיני העובד בחנות לחומרי בניין, וטען כי הנאשם חייב לו ₪ 60,000. בשל כך, הוא כתב מכתב התראה לנאשם. ביום האירוע, הוא נכנס למאפיה לקנות חלות, כשלפתע הנאשם החל לקלל אותו ללא כל סיבה. הנאשם אמר לו "עורך דין של ישמעאלים, עורך דין של ערבים, אני אעשה אותך נכה, אנחנו נראה לך מה זה אחרי החגים". הוא הבין שהדבר עלול להסלים לעימות ולכן עשה תנועת פיוס בידו ואמר לנאשם, כי אם הוא ימשיך, הוא יאלץ להזמין משטרה. בתגובה אמר לו הנאשם: "אני שם זין עליך ועל המשטרה" והוסיף ואמר "אני גם אשב עליך 20 שנה אם צריך". בשלב זה הוא נסוג לאחור, אך הנאשם התקרב אליו ונצמד אליו ממש עד כדי מגע. הוא שוב נסוג, אך הנאשם שב והתקרב אליו. בשלב מסוים הנאשם ביקש לגרור אותו להגיב באלימות ואמר לו "מה אתה שווה כל הגופה שלך?" והוא בתגובה ענה לו "אם תרביץ לי אני לא אחזיר לך". הוא שב לביתו והגיע למסקנה שאם הוא לא יגיש להתלון במשטרה, הדבר עלול להסלים. הוא נסע אפוא, מיד לתחנת המשטרה יחד עם חברו מר אלבוים, ובדרך אשתו התקשרה אליו וסיפרה לו כי הנאשם הגיע לביתם.

10. המתלונן, אישר בעדותו, כי הוא מסוכסך מזה מספר שנים עם ראש המועצה הקודם, מר אבי נעים, וכי הנאשם הוא יד ימינו של מר נעים. לדבריו, הרקע להתנהגות הנאשם כלפיו באירוע היה המכתב שהוא שלח לו בשמו של אותו פלשתיני, אך ייתכן שהנאשם אמר את הדברים גם על רקע הסכסוך עם ראש המועצה הקודם. הוא למד זאת מכך, שבין הדברים שאמר לו הנאשם, הוא גם דיבר בלשון רבים "אנחנו נראה לך מה זה, נהרוס לך את בית הכנסת אחרי החגים". מכאן, הוא מסיק שכנראה גם מר נעים מעורב בעניין.

11. מר אלבוים סיפר בעדותו, כי הוא חבר של המתלונן שנים רבות. ביום האירוע, המתלונן התקשר אליו וסיפר לו על שארע במאפייה. הוא הבין מהמתלונן שהוא רוצה להגיש תלונה במשטרה ומאחר והתרשם כי הנאשם היה נסער מאוד הוא הציע לו לנסוע עמו לתחנת המשטרה. מר אלבוים ציין כי הוא אינו זוכר בדיוק את המילים המדויקות שהמתלונן סיפר לו שהנאשם הפנה כלפיו, אך הוא הבין שמדובר היה במילים שהיו יכולות להישמע כאיום ברצח. לאחר שרענן את זכרונו בעיון בהודעתו, הוא אישר כי המתלונן אמר לו שהנאשם אמר לו "אני אשב עליך 20 שנה אם צריך".

12. בחקירתו הנגדית שלל מר אלבוים קיומו של סכסוך עם הנאשם. לדבריו, הנאשם מועסק במועצה כמנהל פרויקטים, אך כיום בשל מצב כלכלי קשה של המועצה, הוא הורה על הפסקת ביצוע פרויקטים. לכן כיום הנאשם אינו מנהל פרויקט ספציפי ואין מדובר בהתנכלות. לשאלת ב"כ הנאשם השיב, כי אינו יודע מה היקף החובות של המתלונן למועצה. הוא אישר כי ידוע לו על קיומם של הליכים משפטיים בין המתלונן למועצה, אך הוא אינו מעורב בפרטים. כשנשאל האם המתלונן סיפר לו שהנאשם אמר לו 'אני אעשה אותך נכה על רגל אחת', הוא השיב כי אם הדבר אינו מופיע בהודעתו, אזי המתלונן לא סיפר לו זאת. כשנשאל האם המתלונן סיפר לו שהנאשם אמר לו "אני אראה לך מה זה, אחרי יום כיפור", השיב כי "משהו עם בית כנסת אולי היה. כיפור או לא - אני לא יודע".

13. הודעתו של מר משיח במשטרה הוגשה חלף חקירתו הראשית. בהודעה שמסר מר משיח ביום 8.12.15 (ת/2) הוא סיפר כי הנאשם היה במאפיה כשהמתלונן נכנס אליה, והנאשם החל לצעוק על המתלונן. הוא נשאל לתוכן הדברים וציין כי חלפו שלושה חודשים ועל כן אינו זוכר בדיוק את שנאמר. הוא זכר שנאמרו משפטים חריפים, שהנאשם התקרב למתלונן וצעק עליו בקול רם ושהמתלונן לא הגיב. אז נזכר, שהנאשם אמר למתלונן "אני אשב עליך" ו"עו"ד של ערבים". הוא הבין כי הדברים נאמרו בשל מכתב ששלח המתלונן בשם לקוח שלו לנאשם. הוא נשאל האם הנאשם אמר למתלונן כי הוא "יראה לו מה זה לאחר יום כיפור" ומר משיח השיב בחיוב. הוא נשאל האם הנאשם אמר למתלונן כי הוא "ישב עליו גם 20 שנה" הוא השיב כי "את ה-20 שנה" הוא לא זוכר. הוא כן זכר שהנאשם אמר למתלונן שהוא "שם זין עליו ועל המשטרה". בהמשך נשאל מר משיח האם הנאשם איים עליו שלא יספר במשטרה את שראה, והוא השיב כי הנאשם לא איים עליו ואך ביקש ממנו שיישכח. הוא סיפר כי יומיים לאחר האירוע במאפייה, הנאשם עצר את רכבו ליד המאפייה ודיבר אתו על האירוע. הוא לא זכר בדיוק את המילים שהנאשם אמר לו, אך הכוונה הייתה, כך לדבריו, "שהעסק יישכח". בחקירתו הנגדית ציין כי הנאשם לא אמר לו "תשכח מזה", אלא ש"מה שהיה ביום שישי - לא היה".

14. בנוסף, הוגש מזכר שערכה השוטרת מיארה (ת/1) בו תועדה שיחה שלה עם מר משיח, ביום 26.09.16. בשיחה, ציין מר משיח כי אינו זוכר במדויק את המילים שאמר לו הנאשם וכי לא חש מאוים ממנו. כל שזכר היה שהנאשם אמר לו שישכח ממה שהיה. הוא לא זכר שהנאשם אמר לו "דיר באלק, לא ראית, לא שמעת".

15. בחקירתה הנגדית נדרשה השוטרת מיארה לתרשומת ביומן החקירה בה צוין כי נתקבל מכתב מהמתלונן, מכתב שאינו קיים בתיק. היא לא ידעה דבר בעניין זה.

16. גם המתלונן נדרש למכתב זה בחקירתו הנגדית, והוא ציין, כי אינו יודע לומר דבר אודות מכתב ששלח למשטרה, וייתכן כי מדובר בערר שהגיש על סגירת התיק או אי טיפול בתיק. לדבריו, לאחר ששוחח איתו השוטרת אדרי, הוא חיפש מכתב שנשלח למשטרה אך לא מצא.

אל מול עדויות אלו העיד הנאשם.

17. הנאשם סיפר בעדותו, כי הוא עובד המועצה 25 שנים והיה יד ימינו של ראש המועצה הקודם. הוא ביצע פרויקטים שונים עבור המועצה, ולאחר שנבחר ראש המועצה החדש, מר אלבוים, הוא למעשה השעה אותו מכל תפקידיו והוא מתנכל לו. במשך חודש וחצי מאז שנבחר ראש המועצה החדש, הוא מחתים כרטיס בעבודה אך הוא לא מקבל פרויקטים לביצוע. לדבריו, העדים שהעידו נגדו בהליך זה, הם מתנגדיו של ראש המועצה הקודם.

18. ביחס למתלונן סיפר, כי הוא היה חבר שלו ומערכת היחסים ביניהם הייתה טובה עד ליום האירוע. למעשה, גם בסופו של האירוע, הם נפרדו באווירה טובה ובהסכמה להיפגש יומיים לאחר מכן בעניין המכתב שהמתלונן שלח אליו. הוא ציין כי הוא מודע לקיומם של הליכים משפטיים בין המועצה למתלונן, והוא דווקא ניסה לגשר בין ראש המועצה הקודם למתלונן, בשל חברותו עם המתלונן.

19. הנאשם סיפר כי הוא אכן קילל את המתלונן במאפיה. זאת, מפני שהוא כעס עליו על כך שלא דיבר אתו לפני ששלח לו את מכתב ההתראה בגין החוב. הוא אמר לו "אתה לא מתבייש? אתה מניאק". בתגובה אמר לו המתלונן "אתה מאיים עלי" והוא השיב לו "אני לא מאיים עליך. אתה רוצה שאני מאיים עליך". הוא שב ואמר לו "אתה לא יכול להרים טלפון וננסה לגשר, אתה חבר". לבסוף, כך נטען, המתלונן הבין אותו ואמר לו "תשמע אליהו, תבוא יום ראשון אלי למשרד, נשב לסגור העניינים על המכתב ההוא ששלחתי". הנאשם המשיך וסיפר כי עזב את המאפיה אך לא חש בנוח עם הדברים שאמר ולכן הלך לביתו של המתלונן לבקש את סליחתו. אשתו הבחינה בו וסגרה את הדלת. הוא הלך לביתו ואמר לאשתו שהוא מבין שהמתלונן הלך להתלונן כנגדו, וכך אכן היה, ובחלוף שעה הגיעה משטרה לביתו. גם בחקירתו הנגדית התעקש הנאשם על כך שהרקע לכעסו על המתלונן במאפיה היה המכתב שנשלח אליו על ידו באשר לחוב.

20. באשר לפגישתו עם מר משיח, סיפר הנאשם, כי ביום ראשון, יומיים אחר האירוע במאפיה, הוא פגש את מר משיח שאמר לו "בוקר טוב". אז אמר לו הנאשם שישכח ממה שקרה. זאת אמר, מפני שחש לא נעים מהדברים שאמר אצל מר משיח במאפיה.

דין והכרעה

21. שני עדים העידו על האיומים שהשמיע הנאשם באזני המתלונן במאפיה, המתלונן ומר משיח. באשר לעדותו של המתלונן יש לדחות תחילה את ניסיונותיו של ב"כ הנאשם לקעקע את מהימנותו של המתלונן באמצעות פסקי דין אחרים, בהם, כך נטען, קבע בית המשפט ממצאי מהימנות שאינם חיוביים כלפי המתלונן. ההלכה היא, שעובדות ומסקנות בעניין אמינותם של עדים שנקבעו במשפט אחד אינן קבילות כלל במשפט אחר. שכן, אין לדעת מה נאמר במשפט האחר ומהן נקודות המפתח שהייתה להם חשיבות לצורך הסקת המסקנות באותו משפט (ע"פ 2309/90 סבאח נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.12.91); רע"א 3411/16 פלוני נ' משרד הרווחה ירושלים (פורסם בנבו, 20.06.16)). התרשמותו של שופט מאמינותו של עד צריכה לנבוע מנתונים שבפניו. יש לדון אפוא, במהימנות גרסתו של המתלונן בעניין שלפני רק לפי נסיבות העניין, התנהגותו של העד ואותות האמת שהתגלו במהלך משפט זה (סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971).

22. בעניין זה, גם אם אקבל את טענות הסניגור כי המתלונן בעדותו הרחיב את היריעה וטען לאמירות שלא בא זכרן קודם לכן, ובד בבד ניסה שלא להציג את התמונה במלואה - כשבעניין זה הוא הסתמך על הערכתו של השוטר אבי דרעי כי המתלונן התחמק מלמסור לו לבקשתו העתק מכתבים ששלח למשטרה (נ/2); הרי שתורף גרסתו בעניין האיומים נתמכים בגרסתו של מר אלבוים, על הדברים שאמר לו המתלונן בסמוך לאירוע, מיד לאחר התרחשותם. אמירות אלו של מר אלבוים אודות הדברים ששמע מהמתלונן, קבילים בהתאם לחריג לכלל הפוסל עדות שמיעה - חריג ה"רס גסטא", שעוגן במסגרת סעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות. סעיף 9 הקובע כי דברים שהם חלק מאירוע עברייני ונאמרו בסמוך לאירוע, לפניו או לאחריו, קבילים כראיה חרף היותם עדות שמיעה, אם מי שאמרם הוא עד במשפט, מתקיים במקרה זה. שכן, מר אלבוים הסיע את המתלונן למשטרה מיד לאחר האירוע וכשהגיע הנאשם לבית המתלונן דקות ספורות לאחר האירוע, הוא כבר היה בדרכו למשטרה.

23. מר אלבוים ציין בעדותו כי המתלונן אמר לו שהנאשם אמר לו "אני אשב עליך 20 שנה אם צריך". למעשה, בתחילת עדותו הוא ציין כי אינו זוכר בדיוק את תוכן מילות האיום שהמתלונן מסר לו ככאלו שנשמעו מפי הנאשם. כל שציין היה כי התרשם שהמתלונן היה נסער ושהיה מדובר במילים שנשמעו כאיום ברצח. רק לאחר שרענן את זכרונו הוא אישר כי המשפט "אני אשב עליך 20 שנה אם צריך", הוא המשפט שהמתלונן ציין בפניו. מכאן, שהדברים אכן נאמרו. מר אלבוים גם נזכר כי המתלונן ציין בפניו משפט הקשור לבית הכנסת - כשהכוונה, כפי שעלה מהעדויות, לבית כנסת שהמתלונן הקים ובכוונת המועצה היה להרוס, ואזכור נושא זה עלה גם מעדותו של מר משיח. העובדה שהדברים ששמע מר אלבוים מהמתלונן אינם כוללים את מלוא הדברים שהמתלונן טוען כי שמע מהנאשם, אין בהם לשנות מהמסקנה שהדברים שמר אלבוים טען כי שמע מהמתלונן אכן נאמרו על ידו.

24. ומעל הכול. גם אם הייתי מקבל את גרסת הסניגור כי גם לא ניתן לסמוך על עדותו של מר אלבוים, נוכח הסכסוך בינו לבין הנאשם (סכסוך שמר אלבוים כפר בו), הרי שגרסת המתלונן נתמכת בעדותו של מר משיח. אין מחלוקת כי מר משיח היה עד לאירוע. הנאשם עצמו הודה בכך כבר בהודעותיו במשטרה, ביום האירוע (ת/5) וביום 26.09.16 (ת/6). הנאשם הודה כי אין לו כל סכסוך עם מר משיח. ואכן, היה ניכר כי המעמד של מסירת עדות כנגד הנאשם היה קשה למר משיח והוא ביקש שלא להרע לנאשם. הוא נזהר שלא לומר דבר שאינו בטוח בו, ולא ניסה להשחיר את פניו של הנאשם. כך היה בעדותו בבית המשפט, כך היה במסירת גרסתו במשטרה (ת/2) וכך היה בשיחתו עם השוטרת מיארה (ת/1). עדותו הותירה רושם מהימן ברמת ההודאות הנדרשת בהליך פלילי. עדותו הייתה עקבית, ובדברים שהוא כן שמע במהלך האירוע, הוא היה ברור וחד משמעי.

25. מר משיח מסר בעדותו במשטרה, שהוגשה חלף חקירתו הראשית, כי הנאשם התקרב אל המתלון וצעק עליו חזק מאוד. הוא ציין כי אלמלא המתלון לא הגיב למעשי הנאשם, הדבר היה גולש לאלימות פיזית. הוא ידע לומר כי הנאשם אמר למתלון "עו"ד של ערבים", "אני אשב עליך" ומשפט בסגנון "אני אראה לך מה זה אחרי יום כיפור". מר משיח עמד אחרי אמירתו זו גם בעדותו בבית המשפט.

26. הנה כי כן, קיימת הסכמה של כלל העדים על חלק מהאמירות שנאמרו במהלך האירוע על ידי הנאשם. באמירת קללות גם הנאשם מודה, וכך גם קיימת הסכמה לסיבה בעטיה יצא קצפו של הנאשם על המתלון - המכתב ששלח המתלון לנאשם בשם לקוחו הפלסטיני. המשפט "אני אשב עליך" נשמע על ידי מר משיח בבירור, ובכך נתמכת עדותו של המתלון כי הנאשם אמר לו "אני אשב עליך 20 שנה", גם אם הסיפא של המשפט "20 שנה" לא זכור למר משיח. כך או כך, מדובר באיום. כאמור, משפט זה גם השמיע המתלון למר אלבוים מיד לאחר האירוע בדרכם לתחנת המשטרה. גם האמירה "אני אראה לך מה זה אחרי יום הכיפור" היא אמירה שנשמעה על ידי מר משיח והיא תומכת בגרסת המתלון בעניין זה. בנסיבות אלו, לאחר שמרבית גרסתו של המתלון נתמכת בעדותו המהימנה של מר משיח, אין מקום לפקפק בגרסת המתלון כי הנאשם אמר לו גם "אני אעשה אותך נכה ברגל אחת".

27. השתכנעתי אפוא, מעבר לספק סביר כי האמירות הללו נאמרו על ידי הנאשם למתלון במאפיה. אין ספק כי תוכן האיום, במבחן אובייקטיבי של אדם סביר (רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96 (2006), מהווה איום. מה גם שהדבר נקלט כך גם אצל המתלון, שמר אלבוים העיד כי פגש אותו נסער מיד לאחר האירוע.

28. עוד אציין, כי ב"כ הנאשם מיקד את עיקר טענותיו במניע שיש למתלון להעליל על הנאשם, והוא צירף למניע זה גם את מר אלבוים. ב"כ הנאשם טען פעם אחר פעם, כי הבסיס להליך בו נקט המתלון הוא היות הנאשם יד ימינו של ראש המועצה הקודם אשר היה לו סכסוך ארוך עם המתלון. דא עקא, שהנאשם לא טען לכך. אדרבה, הוא העיד בצורה ברורה ונחרצת כי עד האירוע הוא היה מיווד עם המתלון ואף סייע לו במהלכים המשפטיים שלו מול המועצה. לדברי הנאשם, גם בסוף האירוע הם נפרדו כידידים. הנאשם ציין במפורש כי הרקע לאירוע היה רק המכתב ששלח לו המתלון כעורך דין בנוגע לחוב. זה ולא עניין אחר.

29. למעשה, גרסת הנאשם משוללת היגיון. לפי גרסתו, המתלון עזב את המאפיה בהסכמה עמו כי הם ייפגשו בחלוף יומיים כדי ליישב את עניין החוב לפלסטיני, כשמלבד קללות וצעקות לא נאמר דבר. לגרסתו גם, לא היה לו כל סכסוך קודם עם המתלון. מדוע אפוא, בנסיבות אלו, יצא המתלון מהמאפיה ומיד ייסע לתחנת המשטרה להגיש תלונה על איומים שלא היו ולא נבראו?

30. בשולי עניין זה אציין, כי איני סבור כי העובדה שאשתו של המתלון לא זומנה למתן עדות ולמסירת גרסה, על אף שהיא הראשונה אותה פגש המתלון עם יציאתו מהמאפיה, יש בה כדי לשנות מהמסקנה האמורה. גם אם היה מקום לשמוע את גרסתה, הרי שגם אם הייתה מעידה כי לא שמעה דברים אלו מפי המתלון, לא היה בכך כדי לסייע לנאשם, שכן ייתכנו סיבות רבות לכך שהמתלון לא יספר לאשתו את תוכן הדברים שנאמרו לו באותם דקות, או רגעים, בטרם פנה עם חברו מר אלבוים לתחנת המשטרה להגיש תלונה. עם מר אלבוים, היה לו זמן רב במהלך הנסיעה לפרט את תוכן הדברים.

31. עניין נוסף שתפס מקום בהגנת הנאשם, היא שורה 23 ביומן החקירה בה צוין כי ביום 2.12.15 הוגש מכתב לממ"ז על השהייה בטיפול בתיק, כשמכתב זה אינו נמצא בתיק החקירה והניסיונות שעשתה המשטרה לאתרו לא צלחו. נהיר, כי גם אם מדובר בתקלה או במחדל, אין בכך כדי לסייע לנאשם. לטעמי, תוכן המכתב כפי שניתן ללמוד מיומן החקירה מתייחס לתלונה על השתהות בחקירה ולא על מכתב בבקשה להשהות את הטיפול בתלונה. הראייה, כי מיד לאחר שנתקבל אותו מכתב, ביצעה המשטרה פעולות חקירה נוספות, בכללן גביית עדותו של מר משיח. ניתן להבין כי לו היה מדובר במכתב שתוכנו היה חזרה של המתלונן מתלונתו, אזי היה בחסרונו להועיל לנאשם, אם כי גם זאת בספק, נוכח עדותו המהימנה של מר משיח. אולם משעה שתוכן המכתב מצוין ביומן כמתייחס להשתהות בטיפול בתיק, אין יסוד כלשהו להניח שבאותו מכתב נכתב דבר שהיה בו כדי לסייע לנאשם בהגנתו.

32. סופו של יום, אני קובע כי הנאשם אכן איים על המתלונן ואמר לו: "אני אעשה אותך נכה ברגל אחת", "אני אראה לך מה זה אחרי יום הכיפורים" ו"אני אשב עליך 20 שנה".

ובאשר לאישום בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

33. כאמור, בעניין זה נטען בכתב האישום, כי הנאשם אמר למר משיח "תשכח מהכל, אני לא הייתי פה ולא דברתי ולא הייתי פה". אין ספק כי אמירה מעין זו היא ניסיון להשפיע על מר משיח והיא מהווה עבירה של שיבוש מהלכי משפט. דא עקא, שהעדויות היחידה על הדברים שאמר הנאשם למר משיח כשנפגשו ביום 23.08.15 היא עדותו של מר משיח, ומר משיח ציין בעדותו כי הנאשם רק ביקש שהוא יישכח מהאירוע, כשהוא מציין שהוא לא זוכר בדיוק את המילים שנאמרו על ידי הנאשם, אך הכוונה הייתה - כך הוא הבין זאת - "שהעסק יישכח" (הודעתו במשטרה - ת/2). כשנשאל על ידי השוטרת מיארה בשיחת הטלפון ביום 26.09.16 אם הנאשם אמר לו: "דיר באלק, לא ראית, לא שמעת" (ת/1) הוא השיב כי אינו זוכר שהנאשם אמר לו דברים אלו.

34. הדברים שיוחסו לנאשם בכתב האישום ביחס לעבירת שיבוש מהלכי משפט, לא נתמכו בעדות כלשהי. את המילים שכן נאמרו: "שהעסק יישכח" ניתן לפרש כדרך שהנאשם פירש שהם נאמרו מתוך בווה שחש הנאשם בשל אמירתם בנוכחות מר משיח ובתוך העסק שלו. קיים אפוא, ספק, למצער ביסוד הנפשי, הנדרש לעבירת שיבוש מהלכי משפט, כשהקשר זה יש לציין כי עבירת השיבוש היא עבירת מטרה, והעובר אותה הוא מי ש"עושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי...". היינו, עובר העבירה הוא מי שעושה את מעשה השיבוש מתוך שאיפה להשיג את התכלית שהאיסור בסעיף זה מבקש למנוע (יעקב קדמי, **על הדין בפלילים** (מהדורה מעודכנת, תשס"ו, חלק שלישי עמ' 1577; ת"פ (ת"א) 40104/00 **פרקליטות מחוז מרכז נ' אוחנה** (פורסם בנבו, 10.06.04)). במקרה זה, אני סבור כי קיים ספק בשאלה האם הנאשם אכן אמר את שהוכח שאמר מתוך כוונה לשבש את החקירה, וספק זה יש בו כדי להביא לזיכויו של הנאשם מעבירה זו.

סופו של יום אפוא, וכאמור בפתיחה, אני מזכה את הנאשם מעבירה של שיבוש מהלכי משפט אך מרשיע את הנאשם בעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ט, 04 פברואר 2019, במעמד המתייצבים.

עמוד 7

